

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci

žalobce **NFCP rental equipment s.r.o.**, IČO: 25066498
sídlem Ringhofferova 115/1, Praha 5 – Třebonice
zastoupeném Mgr. et Mgr. Petrou Šrámkovou Harantovou, advokátkou
sídlem Hálkova 1229/44, Plzeň

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č.j. 41538/23/5200-11433-713239,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č.j. 41538/23/5200-11433-713239 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 19. 11. 2021, pod č.j. 8756336/21/2009-52522-105854 (dále též „dodatečný platební výměr“), jímž byla žalobci za zdaňovací období roku 2018 doměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 611.040 Kč, zrušena daňová ztráta ve výši 2.858.374 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 150.791 Kč.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že správce daně skutečně nevyhodnotil veškeré poskytnuté důkazní prostředky, kterými žalobce reagoval na výtky správce daně. Uvedl, že od počátku Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

řízení spolupracoval se správcem daně, přičemž dodatečné daňové přiznání nepodal, neboť k jeho podání neměl povinnost, když v řádném daňovém přiznání vypočetl daň řádně. Navíc kontrola ze strany správce daně trvala po dobu více jak jednoho roku.

- [3] Žalobce dále uvedl, že správci daně prokázal na základě předložených důkazů, zejména místním šetřením, jaká je situace v místě ekonomické činnosti žalobce, tj. že není možné v porovnání s počtem zaměstnanců zvládnout výkon činnosti bez výpomoci, a to z důvodu nárůstu uskutečněných plnění v roce 2018. Namítl, že předložil seznam dalších důkazů, ze kterých vyplývá, že bez dalších pracovních sil nebylo možné uvedenou činnost zvládnout. Stejně tak žalobce prokázal, že pro něj není možné zaměstnávat v pracovněprávním vztahu vícero zaměstnanců, neboť v případě větších akcí, které žalobce zabezpečuje, je potřeba více pracovníků k zajištění cateringových služeb. V této souvislosti poukázal na nárazovost a rozsáhlost jím zajišťovaných akcí s tím, že je není možné zvládnout v několika málo lidech. Žalovaný se tak dle žalobce mylí ve svém konstatování, že není možné, aby žalobce prováděl činnosti prostřednictvím třetích osob.
- [4] Žalobce dále namítal, že měl uzavřené rámcové smlouvy, na základě kterých byli poskytováni pracovníci dodavatelů, kdy žalobce na základě smlouvy vždy objednával služby (většinou telefonicky), kdy služby byly hrazeny v hotovosti, neboť si to dodavatelé přáli. Uvedl, že pro něj bylo důležité, aby byly práce provedeny, a nepotřeboval proto zjišťovat smluvní vztah mezi dodavatelem a jejich pracovníky. Bylo pro něj pouze důležité, že akce (cateringové služby) byla zajištěna, následně byl veškerý materiál vrácen do provozovny žalobce, kde bylo potřeba cateringové potřeby umýt, zařadit a připravit na další akci.
- [5] Dále žalobce namítal, že žádal, aby byl proveden opakovaný výslech dodavatelů (jednatelů společností), které měly danou činnost provádět, stejně jako výsledky dalších osob, což však nemohlo být z důvodu války na Ukrajině provedeno. Tato skutečnost nicméně nemůže jít k jeho tíži. Shrnuje, že žalovaný důkazní návrhy neprovedl řádně nebo vůbec. Dle žalobce pak žalovaný opomenul i základní zásady správního práva, a proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, nepřezkoumatelné, a tedy nezákonné.
- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Nejprve odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že míra precizace žalobních bodů předurčuje rozsah soudního přezkumu a kvalitu a obsah vydaného soudního rozhodnutí. V této souvislosti označil žalobní argumentaci za stručnou a obecnou.
- [7] K námitce žalobce, že se správcem daně od počátku spolupracoval, žalovaný uvedl, že v průběhu daňové kontroly na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) žalobce se správcem daně spolupracoval a předkládal mu požadované doklady. V průběhu stanovení daně z příjmů právnických osob již ale žalobce dostatečnou součinnost neposkytoval, když nereagoval jak na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, tak na výzvu k uplatnění práva. Uvedl, že pokud žalobce nepodal dodatečné daňové přiznání, neboť se domníval, že v řádném daňovém přiznání tvrdil daň ve správné výši, tak dle žalovaného mohl žalobce na předmětnou výzvu reagovat například sdělením tohoto důvodu nepodání dodatečného daňového přiznání správci daně. Žalovaný doplnil, že skutečnost, že žalobce nereagoval na výzvy správce daně, mu není nikterak kladena k tíži; důsledkem této pasivity bylo toliko neprokázání daňové účinnosti předmětných nákladů.
- [8] K nárůstu uskutečněných plnění v roce 2018 žalovaný uvedl, že tato skutečnost nebyla nikdy zpochybněna. Stejně je ale v dané věci to, že samotná skutečnost, že došlo v roce 2018 k nárůstu zakázek, které nebyl žalobce schopen zajistit svými zaměstnanci, žádným

způsobem neprokazuje, že realizace těchto zakázek byla zajištěna předmětnými dodavateli. Rovněž samotná skutečnost, že dané akce proběhly a catering byl na nich zajištěn, nepodává žádnou informaci o tom, že jej zajistili právě předmětní dodavatelé. Ani popis předmětné obchodní spolupráce dle žalovaného nepostačuje k prokázání toho, že byly předmětné objednávky fakticky uskutečněny, neboť v průběhu daňové kontroly na DPH byla zjištěna řada skutečností, které fakticky vylučují, že by k přijetí daných služeb skutečně došlo (srov. zprávu o daňové kontrole č.j. 959823/21/2809-60563-609732). Dále žalovaný obsáhle popsal skutečnosti, v jejichž světle jsou žalobcova obecná tvrzení v žalobě bez relevantní důkazní hodnoty.

- [9] K výsledku jednání dodavatelů žalovaný uvedl, že tyto výsledky proběhly prostřednictvím mezinárodní výměny informací (srov. úřední záznam č.j. 1107366/20/2809-60563-609732). Z provedených svědeckých výpovědí bylo zjištěno, že jednatele žalobcových dodavatelů jsou tzv. bílí koně, kteří zpravidla ani netušili, že jsou jednatele společností, příp. potvrdili, že přijeli na území ČR podepsat dokumenty za nějakou společnost, za což obdrželi určitou finanční úplatu. Za této situace bylo dle žalovaného zcela nadbytečné provést tyto výsledky opakovaně, neboť i kdyby jejich provedení nebránila válka na Ukrajině, tak by nebylo z výpovědí těchto jednatelů možné získat jakékoliv informace prokazující, že žalobce plnění od těchto společností přijal.
- [10] Dále uvedl, že žalobce má jistě právo ve svých obchodních vztazích vyžadovat minimum písemných dokladů, pokud je ochoten nést podnikatelské riziko s tím spojené. Nicméně tato skutečnost neznámá, že by mělo být zcela rezignováno na dodržení zákonných pravidel pro prokázání daňové uznatelnosti vynaložených výdajů, neboť je třeba rozlišovat, jakou kvalitu dokumentace proběhnutých prací potřebuje žalobce pro svůj obchodní vztah a jakou pro prokázání správnosti svých daňových tvrzení. Uvedl, že je v zájmu žalobce, aby měl své doklady v takovém stavu, aby veškeré jím uskutečněné transakce za sebou zanechaly tzv. auditní stopu, tj. aby bylo možné sledovat osud každého přijatého plnění od jeho dodavatele po jeho využití v rámci ekonomické činnosti.
- [11] K námitce, že správce daně nesprávně hodnotil provedené důkazy a dostatečně neodůvodnil své závěry, žalovaný uvedl, že ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správce daně provedl rozsáhlé dokazování, kdy pečlivě zjistil skutkový stav týkající se předmětných plnění. K tvrzenému porušení zásad správního práva žalovaný uzavřel, že zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), obsahuje vlastní úpravu zásad správy daní, se kterými nebyl postup správce daně ani žalovaného v rozporu.
- [12] V dalším písemném vyjádření žalovaný uvedl, že ve správním spise absentují daňové doklady vydané dodavatelem žalobce společností PROSTO CZ s.r.o. v likvidaci v období leden až prosinec 2018. Žalovaný vyloučil jakoukoli manipulaci se spisem s tím, že zjištěný nedostatek podle něj nemůže vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správce daně měl při ústním jednání dne 21. 11. 2019 k dispozici veškeré účetnictví žalobce za předmětná období, a byť zřejmě došlo k chybě při materializaci některých dat z účetnictví, je zřejmé, že s dotčenými daňovými doklady seznámil. Měl za to, že tyto doklady splňuje formální náležitosti daňového dokladu, a žalobce tuto rovinu nijak nerozporoval. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2024, č.j. 6 Afs 30/2023-73, žalovaný dodal, že závěry správce daně stran dodavatele PROSTO jsou plně přezkoumatelné – mají oporu v ostatních důkazních prostředcích předložených žalobcem ohledně spolupráce s PROSTO (např. smlouva o dílo, údaje z účetních deníků s konkrétními údaji o chybějících dokladech). Absence daňových dokladů nijak neovlivnila důkazní situaci žalobce

k prokázání faktického uskutečnění plnění. Dokazování nebylo ukončeno z důvodu, že by žalobce nepředložil správci daně daňové doklady, žalovaný nerozporoval ani rozsah plnění.

- [13] Při ústním jednání konaném před soudem dne 12. 12. 2024 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.
- [14] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [15] Dne 14. 7. 2021, pod č.j. 6081983/21/2009-52522-10584, vydal správce daně výzvu k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2018. Žalobce na výzvu nereagoval a dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2018 nepodal. Z toho důvodu správce daně dne 6. 10. 2021 upravil základ daně v souladu s ustanovením § 23 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a dodatečně stanovil daň s příjmů právnických osob za rok 2018 dokazováním (viz úřední záznam č.j. 1525197/21/2809-60563-609732). Dne 7. 10. 2021 správce daně zaslal žalobci výzvu k uplatnění práva č.j. 1525508/21/2809-60563-609732, aby se žalobce vyjádřil k dodatečnému stanovení daně z příjmů právnických osob za rok 2018. Žalobce ani na tuto výzvu nereagoval.
- [16] Dne 19. 11. 2021, pod č.j. 8756336/21/2009-52522-105854, vydal správce dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 611.040 Kč, zrušena daňová ztráta ve výši 2.858.374 Kč a současně byla žalobci uložena povinnost uhradit penále ve výši 150.791 Kč. Předmětem doměření se stalo neakceptování nákladů ve výši 6.074.678 Kč za cateringové služby v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů od různých dodavatelů – Completamenta s.r.o., IČ: 053 95 232, Cogitare Brno s.r.o. - v likvidaci, IČ: 055 48 772, DITAM s.r.o. (pozn. soudu: tato společnost zanikla ke dni 23. 11. 2021), TIPCARS s.r.o., IČ: 061 76 143, Numerus Diarium s.r.o. (pozn. soudu: tato společnost zanikla ke dni 18. 1. 2023), Mirar primo s.r.o., IČ: 053 99 645, Ordenara s.r.o., IČ: 053 99 670, PROSTO CZ s.r.o. v likvidaci, IČ: 288 68 501, Rompehielos s.r.o. (pozn. soudu: tato společnost zanikla ke dni 10. 2. 2021), a Trato reklamní s.r.o., v likvidaci, IČ: 053 99 653, a to z důvodu, že nebylo prokázáno faktické uskutečnění daných plnění.
- [17] Žalobce podal dne 16. 12. 2021 proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání. V rámci odvolacího řízení bylo vydáno Seznámení odvolacího orgánu se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení č.j. 37970/23/5200-11433-713239 ze dne 13. 11. 2023. Žalobce na toto seznámení nereagoval.
- [18] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 12. 2023, č.j. 41538/23/5200-11433-713239, bylo odvolání žalobce zamítnuto a dodatečný platební výměr byl potvrzen.
- [19] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný nejprve popsal právní základ případ, včetně odkazů na relevantní judikaturu (srov. str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí) a následně vypořádal odvolací námitky žalobce.
- [20] K námitce týkající se nesprávného vyhodnocení důkazních prostředků žalovaný uvedl, že způsob, jakým je daň stanovena, není určován podle volby správce daně, přání daňového subjektu, ale uplatňuje se v závislosti na splnění určitých zákonných předpokladů. Uvedl, že účetnictví žalobce nebylo shledáno komplexně nevěrohodným, neprůkazným, neúplným či nesprávným, a nebylo tak zpochybněno v rozsahu, který by bránil správnému stanovení daně dokazováním, v důsledku čehož by muselo dojít k přechodu na stanovení daně dle

pomůcek. Dle žalovaného disponoval správce daně důkazními prostředky s dostatečnou důkazní hodnotou na to, aby bylo možné vyměřit daň z moci úřední dokazováním (přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2018, účetní deník, Zpráva o daňové kontrole č.j. 959823/21/2809-60563-609732, kniha přijatých faktur za rok 2018). Dále uvedl, že s ohledem na zásadu jednotného skutkového stavu dospěl ve shodě se správcem daně k závěru, že neprokázání faktického uskutečnění služeb při kontrole DPH má zcela logicky dopad i do daně z příjmů právnických osob. Jelikož pak v řízení na daň z příjmů právnických osob nebyl žalobce nijak aktivní, tak nedošlo ke změně skutkového stavu.

[21] Dále žalovaný uvedl, že žalobce nijak nekonkretizoval, s jakými námitkami, či důkazními prostředky se správce daně nevypořádal. K důkazním prostředkům předloženým v odvolání žalovaný uvedl, že nezpochybňuje nárůst uskutečněných plnění ze strany žalobce a k tomu se vztahující potřeby materiální či prostorové, ale přijaté služby od dodavatelů nemohly být fakticky poskytnuty z těchto důvodů:

- dodavatelé služeb neměli v pracovněprávním vztahu žádné zaměstnance, rovněž žádné provozovny,
- tito sídlí na virtuálních adresách,
- úhrady za služby byly prováděny výhradně v hotovosti,
- nebyly uzavírány smlouvy o obchodní spolupráci,
- jednatelem těchto společností jsou cizí státní příslušníci, z nichž někteří v rámci výpovědi před příslušnou daňovou správou uvedli, že jim není známo, že by byli jednatelem dotčených společností,
- ze svědeckých výpovědí se zástupci odběratelů žalobce nevyplývalo, že by předmětné zpochybněné služby byly uskutečněny,
- v rámci daňové kontroly na DPH nebyly předloženy ani provedena žádné důkazní prostředky, ze kterých by vyplývalo, že předmětné služby byly fakticky uskutečněny.

[22] Žalovaný uvedl, že předloženým důkazním prostředkům formálního charakteru chybí důkazní potenciál k prokázání fakticity deklarovaných služeb. Předložené důkazní prostředky nebyly s to samy prokázat soulad stavu deklarovaného se stavem faktickým, resp. splnění hmotněprávních podmínek pro uznání nákladu dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Uvedl, že předmětné důkazní návrhy směřují k obecnému prokázání nutnosti využití externí spolupráce, což ale daňové orgány nezpochybnily.

[23] K tzv. esenciálním nákladům žalovaný uvedl, že zohlednění těchto výdajů je možné pouze v případě, kdy není pochyb o tom, že výdaje byly skutečně vynaloženy a současně jsou splněny podmínky pro stanovení daně za použití pomůcek, resp. pro přechod ze stanovení daně dokazováním na stanovení daně za použití pomůcek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č.j. 5 Afs 169/2019-43). Jelikož v daném případě nebyla fakticita posuzovaného plnění nijak prokázána, tak u takových nákladů nelze ani uvažovat o tom, že by byly esenciální (minimálně nutné). Dále podotkl, že byla zpochybněna marginální část nákladů, ale účetnictví jako celek nebylo zpochybněno, a proto nebylo třeba přistoupit k náhradnímu způsobu stanovení daně podle pomůcek. Žalobci bylo vyloučeno 6.074 tisíc Kč z nákladu na služby, které dle výkazu zisku a ztrát celkem představovaly 23.218 tisíc Kč (mzdové náklady pak činily 8.938 tisíc Kč), přičemž dosažené tržby z prodeje zboží a služeb byly v částce 36.646 tisíc Kč – z celkové hodnoty provozních nákladů (48.629 tisíc Kč) tak bylo vyloučeno 12,5 % nákladů.

[24] Žalovaný tak potvrdil postup správce daně, který řádně přenesl výzvou k podání dodatečného daňového přiznání na žalobce důkazní břemeno, seznámil jej se svými

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

pochybnostmi a umožnil mu, aby tyto rozptýlil (viz i výzva k uplatnění práva). Rovněž žalovaný seznámil žalobce s doplněním odvolacího řízení, na což žalobce nereagoval. Žalovaný tak uzavřel, že žalobce neprokázal faktickou realizaci předmětného plnění, a proto nelze předmětné výdaje uznat jako daňově účinné ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

- [25] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [26] Podle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů: „*Základem daně je rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období; rozdíl se upraví podle tohoto zákona.*“
- [27] Podle ustanovení § 23 odst. 3 písm. a) bod 2. téhož zákona: „*Výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji podle odstavce 2 se zvyšuje o částky, které nelze podle tohoto zákona zahrnout do výdajů (nákladů).*“
- [28] Podle ustanovení § 24 odst. 1 téhož zákona: „*Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny.*“
- [29] Soud nejprve pro přehled věci uvádí, že nyní projednávaný případ týkající se doměření daně z příjmů právnických osob má skutkový základ v řízení, v němž byla žalobci doměřena DPH. I v této předchozí větvi sporu mezi žalobcem a žalovaným se žalobce bránil vydanému rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Zdejší soud rozsudkem ze dne 20. 5. 2024, č.j. 18Af 24/2022-67, žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2022, č.j. 39434/22/5300-21444-711275, zamítl. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2024, č.j. 1 Afs 126/2024-46. Předmětem přezkumu v této věci bylo splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty podle ustanovení § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), neboť daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění, a proto nesplnil podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH od dodavatelů uvedených v bodě [16] tohoto rozsudku. Žalobci byla v této věci doměřena DPH v celkové výši 1.579.397 Kč a současně mu byla stanovena povinnost uhradit penále v celkové výši 309.874 Kč. Byť se v nyní projednávaném případě jedná o splnění jiných hmotněprávních podmínek (ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů oproti ustanovení § 72 a § 73 zákona o DPH), tak závěry 18. senátu zdejšího soudu, jakož i závěry 1. senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené k prokázání faktického uskutečnění předmětných plnění jsou dle soudu plně přenositelné i na nyní projednávanou věc.
- [30] Soud předně nepřisvědčil námitce, že by správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, resp. že správce daně skutečně nevyhodnotil veškeré poskytnuté důkazní prostředky, kterými žalobce reagoval na výtky správce daně. V této souvislosti soud ve shodě s žalovaným uvádí, že s ohledem na pasivitu žalobce v řízení o doměření daně z příjmů,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

neměl správce daně žádného důvodu odchýlit se od skutkového stavu zjištěného v rámci doměřovacího řízení ve vztahu k DPH. Tato pasivita žalobce je pak z předloženého spisového materiálu zcela zjevná, když tento nereagoval ani na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2018 ze dne 14. 7. 2021, č.j. 6081983/21/2009-52522-105854, ani na výzvu k uplatnění práva ze dne 7. 10. 2021, č.j. 1525508/21/2809-60563-609732, a dokonce ani na Seznámení odvolacího orgánu se zjištěnými skutečnostmi a výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 13. 11. 2023, č.j. 37970/23/5200-11433-713239. Žalovaný ani prvostupňový správce daně tak dle soudu nepochybily, když za nezměněné skutkové situace dospěly v řízení o doměření daně z příjmů ke stejnému závěru jako v řízení o doměření DPH, tj. že žalobce neprokázal faktické uskutečnění služeb.

[31] K tvrzení žalobce, že na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 14. 7. 2021 nereagoval z toho důvodu, že k jeho podání neměl povinnost, neboť se domníval, že v řádném daňovém přiznání vypočetl daň řádně, soud uvádí, že nejpozději od doručení Zprávy o daňové kontrole ze dne 6. 5. 2021, č.j. 959823/21/2809-60563-609732, si žalobce musel být vědom náhledu správce daně na otázku fakticity žalobcem uskutečnitelných služeb, a nemohl tedy legitimně očekávat, že správce daně (byť formálně v jiném řízení, ale týkajícím se stejného skutkového stavu) své závěry, *nota bene* za situace, kdy žalobce tyto závěry nijak v onom jiném řízení nevyvracel, změní.

[32] K otázce náležitého zjištění skutkového stavu soud dále uvádí, že daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací, ale je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125). Prokazování přijetí zdanitelného plnění je prvotně záležitostí dokladovou (formální), současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (splnění hmotněprávních podmínek). To znamená, že ani daňový doklad se všemi požadovanými formálními náležitostmi nemůže být použit jako důkaz o uskutečnění obchodního případu v něm deklarovaného, pokud není prokázáno, že k jeho uskutečnění fakticky došlo (náleží Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp.zn. IV. ÚS 402/99, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č.j. 8 Afs 55/2013-45, či ze dne 11. 12. 2013, č.j. 9 Afs 75/2012-32).

[33] Konkrétně ve vztahu ke splnění hmotněprávních podmínek dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 3. 2010, č.j. 5 Afs 74/2009-111, vyslovil, že *„[d]aňová teorie mezi daňově účinné výdaje (tj. výdaje snižující daňový základ poplatníka) zahrnuje takové výdaje, které splňují následující podmínky: 1. Výdaje musí poplatník skutečně vynaložit. 2. Výdaje poplatník musí vynaložit v souvislosti se získáváním zdanitelných příjmů. 3. Musí být vynaloženy ve zdaňovacím období. 4. Za výdaje je považuje zákon. Smyslem a účelem této právní úpravy je vymezit, které výdaje si může daňový subjekt uplatnit tak, aby byly daňově uznatelné. Daňový subjekt si tedy od základu daně nemůže odečíst jakékoli výdaje, ale pouze ty, které splňují podmínky citovaných ustanovení. První podmínky charakteru odčitatelného výdaje jsou stanoveny v odstavci prvním § 24 větě první: musí se jednat o výdaje, které slouží k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů, tyto příjmy musí být zdanitelné, jejich vynaložení musí být poplatníkem nepochybně prokázáno, výdaje musí být uplatněny ve výši stanovené zákonem o daních z příjmů a zvláštními předpisy, tytéž výdaje nelze uplatnit opakovaně. Výdaje musí být poplatníkem prokázány způsobem vylučujícím jakékoli pochybnosti, přesvědčivým tvrzením, ale i řádnými věrohodnými důkazy. Protože stát a daňový subjekt v daňovém řízení nejsou v rovném postavení, správce daně je v pozici vrchnostenské, zákonodárce*

mu stanovil mantinely tak, aby svého postavení nemohl zneužít. Jedním z těchto prostředků je rozložení důkazního břemene mezi obě strany (viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2006, č.j. 2 Afs 39/2006-75, též rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2007, č.j. 5 Afs 158/2005-226).“

- [34] Daňový subjekt tak musí prokázat nejen to, že došlo k transakci, v jejímž rámci byl daný výdaj vynaložen, ale také to, že se tak stalo: 1) za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů, 2) v tvrzeném rozsahu a 3) za úhradu odpovídající ceně uvedené v daňových dokladech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č.j. 2 Afs 40/2014-28), přičemž daňový subjekt zpravidla nesplní tuto důkazní povinnost pouhým předložením byť formálně bezvadného dokladu. Skutečnost, že určitý doklad má všechny náležitosti účetního dokladu a je řádně zaúčtován, bez dalšího neznamená, že výdaje byly do základu daně zahrnuty oprávněně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č.j. 8 Afs 80/2008-85).
- [35] Výše uvedené závěry pak potvrdil Nejvyšší správní soud i v dalších rozsudcích, např. v rozsudcích ze dne 20. 9. 2017, č.j. 6 Afs 34/2017-71, či ze dne 18. 6. 2021, č.j. 5 Afs 33/2020-36, v němž mimo jiné uvedl i velmi přiléhavé konstatování, že „stěžovatel [zde žalobce] se mylí, pokud dovozuje, že je to výlučně správce daně, kdo je odpovědný za zjištěný skutkový stav.“
- [36] Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se pak Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval. Jednoznačně z ní vyplývá, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván; svá tvrzení prokazuje především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy; správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů; nemá přitom povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností (ani to, jak tomu ve skutečnosti bylo), je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval; tyto skutečnosti lze prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním (zpochybným) účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č.j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 13. 7. 2011, č.j. 9 Afs 11/2011-68, ze dne 18. 1. 2012, č.j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 26. 9. 2012, č.j. 8 Afs 14/2012-61, nebo ze dne 12. 2. 2015, č.j. 9 Afs 152/2013-49).
- [37] Soud aplikoval tato obecná východiska na skutkové okolnosti projednávané věci a dospěl k závěru, že správce daně provedl dokazování v dostatečné míře pro unesení svého důkazního břemene, tj. pro zjištění důvodných pochybností, že žalobce deklarovaná plnění fakticky nepřijal. Žalovaný pak jeho závěry správně aproboval. Správce daně tak v rámci dokazování zcela důvodně zpochybnil zcela konkrétně skutečnost, zda deklarovaní dodavatelé plnění poskytnou, či poskytnout mohli. V daný okamžik tak tížilo důkazní břemeno žalobce, aby svá tvrzení o dodání služeb deklarovaných předloženými doklady prokázal jiným způsobem. Soud připomíná, že správce daně v řízení o doměření DPH, ze kterého vycházelo řízení o doměření daně z příjmů právnických osob, dospěl k pochybnostem o uskutečnění 87 zpochybných plnění (identifikovaných v tabulce č. 2

zprávy o daňové kontrole). Vycházel přitom z žalobcem přijatých daňových dokladů od 10 dodavatelů zmíněných v bodě [16] tohoto rozsudku za dotčené zdaňovací období, jejichž kopie se (až na výjimky, k tomu viz níže) rovněž nacházejí ve správním spise. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce v průběhu daňové kontroly předložil některé vystavené a přijaté faktury, evidenci pro účely DPH, smlouvu o dílo s dodavatelem PROSTO pro rok 2018, příjmové a výdajové pokladní doklady vztahující se k dotčeným plněním, knihu DPH, knihu přijatých faktur, likvidační listy přijatých faktur, účetní deníky, inventury a výpisy z bankovního účtu za posuzovaná zdaňovací období (viz str. 3 zprávy o daňové kontrole). Podle správce daně tím přesto neprokázal, že k faktickému přijetí zpochybněných plnění došlo.

- [38] Vedl jej k tomu souhrn jím identifikovaných skutečností a také vlastní (mnohdy si protirečící a ničím nepodložená) tvrzení žalobce. Pochybnosti správce daně, vyvstálé mimo jiné i na základě mezinárodního dožádání a výslechu statutárních orgánů dodavatelů, se týkaly už toho, jak žalobce se svými dodavateli navazoval obchodní vztahy, a jak s nimi komunikoval ohledně dodání plnění; zástupci dodavatelů o spolupráci převážně nevěděli, správce daně je označil za „nastrčené“ osoby. Nutno dodat, že dodavatelům správce daně rovněž zaslal výzvu k předložení daňových dokladů vůči žalobci, přičemž ani jeden z nich na výzvu správce daně nereagoval. Žalobce dále nebyl schopen předložit e-mailovou komunikaci, přestože tvrdil, že zakázky měly být zadávány přes e-mail. Na výzvu nepředložil ani smlouvy s dodavateli (byť na některých daňových dokladech je jako plnění uvedeno např. „*zprostředkování cateringu dle smlouvy*“) ani dodací listy vystavené dodavateli či seznamy jejich zaměstnanců podle jednotlivých zakázek. Výjimkou je v tomto případě jen smlouva s PROSTO (ta byla sjednána až od 1. 1. 2018 na poskytnutí úklidových prací v provozovně) a rámcová smlouva na poskytování činností (zejména na mycí, čistící a další podobné práce) bez konkrétních údajů o smluvních stranách, jež ovšem taktéž byly jen obecnými podklady. Za významný faktor považoval správce daně to, že veškerá zpochybněná plnění měla být hrazena v hotovosti.
- [39] Správce daně identifikoval konečně i podezřelé okolnosti spojené s další přefakturací služeb, stejně jako skutečnost, že mezi největší dodavatele i odběratele žalobce patřil i její obchodní zástupce, jenž sám používal obdobný model spolupráce. Správce daně dospěl k závěru, že dotčení dodavatelé nemohli žalobci žádná plnění poskytnout (dodavatelé zejména neměli zaměstnance a nic nenasvědčuje tomu, že by byli schopni plnění dodat jinak), přičemž zjištěné skutečnosti naopak svědčí o fiktivní fakturaci plnění v řetězci zčásti provázaných dodavatelů a jejich subdodavatelů. Správce daně se taktéž zabýval obsahem zpochybněných daňových dokladů k namítaným plněním. Ty podle správce daně trpí formálními nedostatky, jelikož z nich není zřejmý rozsah ani předmět plnění, chybí zde číslo dodacího listu, objednávky, zakázky a likvidačního listu. Dodal, že ani předložené likvidační listy nedokládají faktické uskutečnění plnění.
- [40] Odběratelé žalobce, resp. jejich jednatelé pak uvedli, že žalobce využívali zejména jako půjčovnu cateringového vybavení, přičemž jeho instalaci prováděli zejména vlastními silami (žalobce přitom uváděl, že pracovní síly dodavatelů využívá i při instalaci cateringového vybavení).
- [41] Soud zdůrazňuje, že v přezkumu uvedených závěrů správce daně a žalovaného byl limitován podobou žalobní argumentace – žalobce totiž k vlastnímu prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně vznesl zcela vágní a v podstatně mimoběžné námitky (popis své ekonomické činnosti, co bylo předmětem zpochybněných plnění, tj. k čemu obecně

využíval zajištěné externí pracovníky a jaké vybavení pro to pořídil, a že s ohledem na počet zakázek nemohl omezený počet jejich zaměstnanců tyto činnosti vykonávat). V této souvislosti soudu nezbyvá, než podotknout, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je založeno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu musí soudu předestřít konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje rozsah a hloubku soudního přezkumu. Není úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Soud se mohl věnovat podstatě sporu a žalobcem k tomu uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (např. rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 6. 10. 2015, č.j. 6 Afs 9/2015-31).

- [42] O skutečné ekonomické aktivitě žalobce přitom nemůže být vůbec sporu (správní spis obsahuje značné množství vystavených faktur či katalogových listů). Argumentace popisem ekonomické činnosti proto byla z pohledu předmětu sporu irelevantní. Rovněž nadbytečné je zabývat se tím, zda žalobce musel zajistit čištění vypůjčeného cateringového vybavení. Správce daně totiž rovněž nepochybně, že by k čištění nedocházelo, ale to, kdo jej fakticky měl provést, tvrdil-li žalobce, že zpochybněná plnění představovala poskytnutí pracovníků pro tuto činnost.
- [43] Vlastní závěry správních orgánů ve vztahu k jednotlivým zdanitelným plněním žalobce konkrétněji nerozporoval. Nevyjádřil se vůbec ke vzneseným pochybnostem správce daně a ani blíže nenamítal, že předloženými důkazními prostředky přijetí zdanitelných plnění prokázal. Soud proto jen stručně uvádí, že souhlasí s žalovaným, že žalobce nebyl schopen prokázat faktické uskutečnění dotčených plnění, aby tato plnění mohla být považována za výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
- [44] Žalobce se tak zaměřil na vysvětlení své ekonomické činnosti, místo toho, aby prokázal, že jím tvrzená plnění v podobě poskytnutí pracovní síly, se fakticky uskutečnila. Správce daně přitom ani nepopíral, že k mytí a čištění nutně dojít muselo, po žalobci však požadoval, aby namísto obecných tvrzení o potřebě či výhodnosti externích pracovníků prokázal, že tato potřeba byla reálná a že je skutečně využíval.
- [45] Je přitom nepochybně v zájmu daňového subjektu při prokazování výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, aby si shromáždil podklady, které prokáží uskutečnění zdanitelného plnění. V rozporu s tím, co obecně uvádí v žalobě, přitom žalobce nepředložil nic, z čeho by vyplývala zřejmá auditní stopa o provedených plněních (díky hotovostním platbám nejsou zachyceny na výpisech z účtu, s výjimkou jediné smlouvy nepředložil žalobce žádnou smluvní dokumentaci, objednávky, resp. e-mailovou komunikaci s dodavateli). Konečně je rovněž pravdou, že v případech, kdy žalobce uvedl něco relevantního pro předmět sporu, se tato vyjádření v průběhu celého daňového řízení rozcházel (výše ceny při sjednávání hodinové mzdy; údajné jednání se statutárním orgánem nebo pověřenou osobou, resp. nerozlišování, za kterou společnost dotyčná osoba jedná, dále pak opakované tvrzení o existenci smluv s dodavateli, aniž je předložil).
- [46] V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru sice žalobce předložil odkaz na internetové stránky společnost www.nfcp.cz, nájemní smlouvy, včetně výměr pronajímaných prostor, přehled pořizovaného materiálu a zboží na sklad, přehledy zaměstnanců a spolupracovníků (tabulky zaměstnanců) a seznam a tabulku pořízených

strojů a zařízení (faktury), nicméně tyto písemnosti nemohou dle žalovaného ani soudu prokázat fakticky deklarovaných služeb, jelikož směřují opětovně pouze k obecnému prokázání nutnosti využití externí spolupráce, což ale zpochybňováno ze strany správních orgánů nebylo. Ve vztahu ke konkrétním vyloučeným nákladům (výdajům) však žalobce žádné důkazy skutečně nepředložil, a tím pádem nemohl vyvrátit skutečnosti zjištěné správcem daně, ze kterých vyplynulo, že přijaté služby od dodavatelů nemohly být fakticky poskytnuty (srov. bod [21] tohoto rozsudku, kde jsou tyto skutečnosti vyjmenovány).

- [47] Správce daně naopak dle soudu vyvinul dostatečné úsilí pro ověření svých pochybností, a to nejen o dodavatelích žalobce a jejich reálné činnosti (výzva dodavatelům, odběratelům, výsledky jednání největších odběratelů). Nelze tak tvrdit, že on či žalovaný na věc nenahlíželi komplexně. Žalobci bylo v dostatečné míře umožněno vyjádřit se a předložit relevantní důkazní prostředky, a to jak v řízení o doměření DPH, tak v řízení o doměření daně z příjmů. Není pochyb o tom, že žalobce si musel být vědom, kam správce daně směřuje dokazování, a měl tak dostatečný prostor na to reagovat. Žalobce ovšem soustavně v řízení o doměření DPH odpovídal pouze obecně popisem své činnosti, nevýhodností mít na následné činnosti (které jednou označil za náročné, jindy za jednoduché) jako je úklid, vlastní zaměstnance (ale již např. nevysvětlil, proč by tvrzené práce nemohli vykonávat jeho zaměstnanci, pokud například v roce 2018 disponoval 20 vlastními zaměstnanci; viz str. 8 napadeného rozhodnutí), a v řízení o doměření daně z příjmů až na odvolání neuváděl ničeho.
- [48] Soud konečně nepřehlédl, že pochybnosti o přijatých zdanitelných plněních zakládal správce daně i na obsahu předložených daňových dokladů. Soud dává za pravdu správci daně, že na fakturách jsou plnění popsána značně obecně (např. jen jako zprostředkování cateringových služeb, zajištění cateringových akcí či prací, zajištění cateringu). Zároveň soud podotýká, že spisový materiál v podobě, ve které mu byl předložen, neobsahuje 19 zpochybněných daňových dokladů přijatých od jednoho z dodavatelů – společnosti PROSTO (za zdaňovací období leden až prosinec 2018, přičemž za listopad a prosinec 2017 ve spise jsou). Jak je popsáno výše, žalovaný tuto skutečnost potvrdil. Z pohledu soudu tak není zcela jasné, do jaké míry daňové orgány s těmito doklady disponovaly, přinejmenším žalovaný je k dispozici neměl. Tato skutečnost přesto v konkrétním případě nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a není tak vadou, pro kterou by jej musel soud zrušit.
- [49] Předně soud upozorňuje na skutečnost, že ani jedna ze stran obsah zmíněných 19 daňových dokladů v průběhu celého daňového i nynějšího soudního řízení nečinila spornou. Jakkoli tedy správce daně pochybil, pokud do spisu nezaložil kopie všech písemností relevantní pro jím učiněné závěry, žalobce jejich obsah a existenci, potažmo hodnocení daňovými orgány nezpochybňuje. Předmětné doklady se pod totožným číslem a s totožnou výší objevují v dalších podkladech z účetnictví žalobce – např. v účetních denících, v nichž je rovněž uveden obecný rozsah poskytnutých služeb. Soud proto nedospěl k podezření na manipulaci se správním spisem (ostatní daňové doklady ve správním spise založeny jsou a soud v něm neshledal ani další nesrovnalosti).
- [50] Ať již žalobce skutečně v průběhu daňové kontroly uvedených 19 daňových dokladů předložil či nikoli (potom by ovšem správce daně odpočet patrně neuznal už z tohoto důvodu), správce daně zpochybnil faktické uskutečnění plnění. V takovém případě bylo jeho povinností prokázat uskutečnění plnění jinými důkazními prostředky, než je předložení formálního dokladu – faktury. To platí tím spíše, že neurčitost předmětu plnění na dotčených daňových dokladech byla spíše okrajovou otázkou a nejednalo se o základ

pochybností správce daně. V každém případě tak bylo třeba zkoumat, zda formální stav (daňový doklad) odpovídal tomu, jak se zdanitelná plnění skutečně odehrála.

- [51] Ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 11. 2024, č.j. 1 Afs 126/2024-44, uvedl, že „klíčovou otázkou bylo, kdo tyto činnosti (pozn. soudu: cateringové služby a umývání zapůjčených věcí) prováděl.“ Dále uvedl, že není relevantní, jestli „stěžovatelka externí pracovníky potřebovala, ale jestli pro ni na základě jejích objednávek skutečně pracovali. To z předložených obecných faktur, které se mají vztahovat k externím zaměstnancům (uvádějících např. pouze zprostředkování cateringových služeb, zajištění cateringových prací apod. – viz bod 34 napadeného rozsudku) nevyplývá. Přitom je-li předmět a rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, co bylo předmětem plnění a v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, musí daňový subjekt prokázat předmět plnění a rozsah jeho uskutečnění (viz rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2007, č.j. 5 Afs 165/2006-133; či nověji ze dne 26. 9. 2024, č.j. 6 Afs 168/2023-44, bod 33). Poskytnutí externích pracovníků nebylo prokázáno ani z ostatních dokumentů – stěžovatelka totiž ‚nepředložila nic, z čeho by vyplývala zřejmá auditní stopa o provedených plněních‘, jelikož platba měla probíhat v hotovosti, s výjimkou jedné smlouvy neexistovala smluvní dokumentace a záznamy o komunikaci s dodavatelem také nebyly předloženy (bod 32 napadeného rozsudku).“
- [52] Dle soudu na konečném závěru o neprokázání existence deklarováného plnění nemohly změnit ani žalobcem uzavřené rámcové smlouvy, neboť žalobce sám se tímto postupem, kdy ve svých obchodních vztazích vyžadoval minimum konkrétních (nikoli obecných) písemných dokladů, dostal do situace, kdy nebylo možné vysledovat osud každého přijatého plnění od jeho dodavatele po jeho využití v rámci ekonomické činnosti žalobce. Toto dobrovolně přijaté podnikatelské riziko pak žalobce v nyní projednávaném případě neunesl.
- [53] Konečně by pak na předmětném závěru nemohly změnit niče ani opakované výsledky jednání jeho dodavatelů, neboť z provedených svědeckých výpovědí, které byly realizovány prostřednictvím mezinárodní výměny informací, bylo zjištěno, že jednatele žalobcových dodavatelů jsou tzv. bílí koně. Za takové situace bylo dle soudu skutečně nadbytečné, aby tyto výsledky byly prováděny opakovaně, neboť bylo lze důvodně předpokládat, že z výpovědí těchto jednání by nebylo možné získat jakékoliv nové informace, tj. ani informace prokazující, že žalobce plnění od předmětných společností skutečně v dotčeném zdaňovacím období roku 2018 přijal.
- [54] Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí je uceleným argumentačním celkem založeným na tom, že žalobce neprokázal, že deklarovaná plnění, jež uplatňoval jako náklad ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, fakticky přijal. Žalovaný podrobně reprodukoval průběh daňové kontroly a dokazování provedené správcem daně, k čemuž doplnil i vlastní závěry. Vypořádal se i s odvolacími námitkami, jakož i s návrhy na doplnění dokazování, které žalobce v odvolání vznesl. Soudu pak není zřejmé, které důkazní návrhy žalovaný neprovedl řádně nebo vůbec, neboť žalobce tuto námitku v žalobě vznesl v obecné rovině, aniž by konkrétně označil žalovaným opomenuté důkazy. Stejně tak soud neshledal ani porušení základních zásad správního práva, resp. daňového řízení, když žalobce nadto ani neuvedl, jaké konkrétní zásady měly být porušeny.
- [55] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.
- [56] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu